ספר הקנה — סדר הסוטה

סדר הסוטה.

והי לך סדר הסוטה וכוונותיה בעלה הולך בב"ד שבעירו ואומר לפניהם אשתי שקנאתי לה שלא תסתר עם פלוני הנה עידי סתירה שנסתרה עמו והיא אומרת טהורה אני, ואיני מגרשה בגט כי אפשר שהאמת אתה וגם יותר אני מאמין בעדים ואני רוצה להשקותה לברר האמת, אז שואלים הב"ד את העדים ושומעים דבריהם ואוסרין אותה עליו ומוסרין לו שני ת"ח לשמרו שלא יבוא עליה כי נאסרה עליו עד השקאתה, ומשלחים אותם לב"ד של שבעים זקנים בירושלים והכוונה היא שהאשה היא דוגמת האשה הרוחנית הנקראת ירושלים רוצה לברר עצמה ולגרש כל טומאה ממנה, ע"כ דנין אותה בירושלים כי בהיות המקדש בע' זקנים הוא ההיקף הם שבעה בני בינה כל אחד כלול מעשר אז המקדש טהור ונקי אין שטן ואין פגע רע כי מכלים החוטא ומנקים הטהור ונקתה ונזרעה זרע, וכאשר באו בב"ד הגדול לוקחין אותה ומושיבין אותה לפניהם ומאיימין ומפחדין אותה פחד גדול שלא תשתה והכל שלא בפני בעלה, וכן אומרים לה בתי הרבה יין עושה הרבה שחוק עושה הרבה שכנים רעים עושים ומפתים ועושים רעה ואל תגרמי למחוק שם הגדול שנכתב בקדושה ובטהרה שבים ואומרים לה כמה אנשים גדולים כיהודה שהיה מלך והודה שבא על כלתו ואמנון שהיה בן מלך ובא על אחותו כי יצרם תקף עליהם לפלונית שרה גדולה בת שרים גדולים ותקפה יצרה ונבעלה והודית לפנינו וברכנוה ונתגרשה מבעלה ונשאת לאחר ועמדה עמו זמן וזמנים, ואחרת לא הודית ונמחק שם השם ואח"כ הודית והשקוה על כרחה, כי אחר שנמחק השם אין שומעין לה ונפלה ירכה קודם צאתה מכאן, וכל זה כדי שתודה, אם הודית נותן לה גט ויוצאה בלא כתובה ואין ממיתין אותה על פיה וב' עדים לא ראוה בטומאה, ואם מחזקת ואומרת טהורה אני אז מביאין אותה לשער המזרח של עזרה שהוא מכוון כנגד בית קדשי הקדשים ממזרח שהוא הת"ת דחוי הטומאה מהשער ומשם ברירת כנ"י וטהרתה שלא ישתתפו בה כחות הטומאה, ומעלים אותה ממקום למקום כדי ליגעה אולי תודה ואם מחזקת ואומרת טהורה אני מביאין אותה כנגד שער המזרח מבחוץ ומעמידים אותה שם, אם היתה מכוסה בלבנים מכסים אותה בשחורים כי אין יוצא דין מלבנים הרומזים ברחמים היתה מכוסה בנאים מכסים אותה במכוערים וכל תכשיט שעליה מסירים אותו ממנה, ומפני שכתוב ונוסרו כל הנשים ולא תעשנה כזימתה ע"כ כל הנשים הנמצאים שם חייבות לראותה כדי לקחת מוסר ושלא לגרום מחיקת השם, וגם האנשים החפצים לראותה יבואו ויראוה והיא עומדת בפניהם בלא מטפחת ובלא מצנפת על ראשה ובלא שום כבוד ואין מניחן שם שום קרוב או שכן שלה שדעתה מתישבת עליהם, ואומר הכהן בלשון שהיא מכרת אם לא שכב איש אותך ואם לא שטית טומאה תחת אישך הנקי ממי המרים המאררים האלה ואת כי שטית טומאה תחת אישך וכי נטמאת ויתן איש את שכבתו ביך ומבלעדי אישך ובאו המים המאררים האלה במעיך לצבות בטן וגו' והיא עונה ואומרת אמן אמן בלשון שהיא מכרת, ואומרים לה הבטן ילקה תחלה ואח"כ הירך שלא יצא שום לעז על המים ואח"כ מביא מגילה של עור בהמה טהורה כי השם אינו נכתב בעור בהמה טמאה כי מה לטמא עם הטהור וכותב השם ככתבו ור' מאיר הוא דאמר שאינו כותב אמן אמן, ואח"כ מביאים כלי חרש שלא נעשה בו מלאכה לעולם והכוונה שצריך לחדשה ולתקנה לבעלה ונותן לתוך הכלי חצי לוג מים מן הכיור אשר בו מים קדושים ובחצי לוג שהיה במקדש היה מודדו כי איש ואשה שניהם נקראים לוג שלם מים קדושים מים חיים אין שטן ואין פגע רע אך חצי לוג אין מכבה הדין מלהעשות, ואז נכנס הכהן בהיכל ומקום היה שם אמה על אמה לימין הנכנס

בו וטבלא של שיש וטבעת קבוע בה ומגביה הטבלא ולוקח עפר מקרקע המשכן ונותן על פני המים ויהא נראה במים שהעפר מורה מות והמים מורים חיים, ולוקח דבר מר כגון ראש או לענה וכיוצא באלו כענין שנאמר מי המרים לחזור הרחמים לדין, ואח"כ מוחק המגילה לתוכו לשמה ויזהר שלא ישאר מן השם רושם הניכר במגילה ואח"כ בא אליה כהן אחד מכהני עזרה וקורע בגדיה עד שמגלה את לבה ומגלה שער ראשה וסותר מחלפות ראשה ומביא חבל מצרי הוא חבל מכפרי האילן וקושרו למעלה מדדים שלא יפלו בגדים ותמצא ערומה מצד שנקרעו, וחבל מצרי לומר שע"י פעולותיה נעשה מצרי"ת חיצונית מרצי"ת לכנ"י, ואח"כ מביא עשרון קמח שעורים המורה דין ויהיה הקמח משל בעל כענין קלף הגט שהוא של בעלה, ונותן הקמח בסל קטן הרומז בכנ"י שיורד דין הפחד הוא הקמח שעורים בכנ"י שהוא קטן ונותנו על ידה, ואח"כ לוקח הקמח מן הסל למנחה ונותנו לכלי שרת ולא יצוק עליה שמן ולא יתן עליה לבונה כי הם דברים המורים רחמים שלא למתק הדין ונותן העשרון בידה והמים המרים יהיו בכלי וביד הכהן הוא שנאמר וביד הכהן יהיו מי המרים, ואח"כ משקה אותה ואחר ששתתה לוקח כלי השרת שבו המנחה ונותנו על ידה וכהן מניח ידו תחת ידה ויזהר שלא יהיה חציצה בין ידו לידה פן יגרום קיצוץ ביד הכהן ואין לחוש מיצר הרע כי הוא טרוד וחרד בעניינים, ומניפה במזרח כשאר כל התנופות מוליך ומביא מעלה ומוריד כדי לעשות יחוד במנחתה ואחר שהניף מגיש המנחה לקרן דרומית מערבית של מזבח להוריד שפע רחמי החסד אל המערבי היא כנ"י שכן נעשה בכל המנחות של היחיד, ואח"כ קומץ בקומצו והשאר נאכל לכהנים ואם האשה טמאה מיד פניה מוריקות ועיניה בולטות והם אומרים הוציאוה שלא תפרוס נדה ותטמא העזרת נשים, ומוציאים אותה מעזרת נשים ובטנה צבה וירכה נופלת ותמות ובאותה שעה ימות גם הנואף שעל ידו השקוה ויצבה בטנו ויפול ירכו כמו זאת כי תועבת ה' גם שניהם, ואם הם טהורים יוצאים והולכים והיא מותרת לבעלה ובאין לה כל הטובות שאמרו במסכת סוטה כי שם בן ד' פועל רחמנות ומרחם ונעשה קרוב למעלה ולמטה ואין פירוד בדביקות, ודע שהמגילה וכל ענייני סוטה נעשים ביום ולא בלילה שאם יעשה דינה בלילה ונמצאת טהורה לא תתברך כי ברכה האשה כי אין ברכה בתוקף הלילה הוא הדין הנעשה בלילה, ועל ששם בן ד' בודק ומוציא כל חמץ וכל שאור מהבית ע"כ מגלגל הבעל ואומר לאשה אמן מאיש זה אמן מאיש אחר אמן ארוסה אמן נשואה וע"כ אומרת אמן אמן פעמיים ומוריד ההשפעה מחכמה עילאה לחכמה תתאה להיות ההסכמה בכולן.

א"ל ר' מ"ש הכא מדוד דאמר אמן ואמן בו' וכאן בלא ו', או דוד לא קרא הפרשה בוי"ו קרא חסר ו' והוסיפו, ועוד נהי כסוטה היה צריך אמן אמן ב' פעמים כי היה משביעה מאיש זה ומאיש אחר והוכרחה, אלא דוד פעמיים למה, אל"ב בעבור שהאשה הזאת גרמה ונמחק שם בן ד' שהוא רומז בת"ת מדת יעקב ע"כ היא נשבעת בשם העולה קפ"ו יהו"ה שהוא מלך בו' קצוות ועמו ז', והנה ההיקף ז' בנים בני אם אחת אם הבנים שמחה שכן אמ"ן אמ"ן עולה יעק"ב ע"כ אין צריך בו', אבל דוד המלך ע"ה אמר אמן וקרב הבת שהיא כנ"י עם האב שהוא חכמה עילאה ואח"כ היה צריך לכלול גם הבן עמה ע"כ שב ואמר ואמן כי הוא הבן.

אל"ב לא ראית שהאשה רואה קבורתה בארץ כשאומרים אמן ונרתעת ואינה משקרת שכן אל"ף מ"ם נו"ן עולה ארץ היינו דכתיב ארץ יראה ושקטה.

וא"ל ב' ולא ראית שנמסרה ביד מלא"ך כי מלאך בגי' אמן.

ואל"ב יהו"ה אדנ"י שכן אמן עולה בגי' יהו"ה אדנ"י: